

ERKKA MYKKÄNEN

CHRONO- PHONE

A stylized illustration in shades of blue and yellow. At the top, a man in a yellow jacket plays a guitar. In the middle, a man in a blue uniform and cap holds a sword. At the bottom right, a man in a blue shirt holds a book. The background is filled with stylized flames and a banner that reads "KUTSUMATTOMAT VIERAAT". The entire scene is framed by a thin yellow border.

KUTSUMATTOMAT VIERAAT

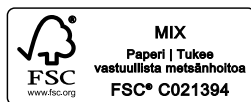
WSOY

ERKKA MYKKÄNEN

CHRONO- PHONE

KUTSUMATTOMAT VIERAAT

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Ensimmäinen painos

© Erkka Mykkänen ja WSOY 2026

Kansi ja graafinen suunnittelu: Kaisu Sandberg

Kirjassa lainataan The Beatlesin kappaletta ”In My Life”,
säv. & san. John Lennon ja Paul McCartney

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-52319-3

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

SISÄLLYS

OSA 1 – Salaisuus kellarissa	9
Taistelu T-Reksin kanssa	11
Outo puhelin	18
Ensimmäinen vieras	25
Otava vaihtaa paikkaa	33
Keisarin käsky	42
Autokoulumatka	45
T-Reksin pesässä	57
Wuming	65
Neuvonpito	73
Varjoenkeli	79
 OSA 2 – Kutsumattomat vieraat	 83
Wun majatalo	85
T-Reksin peliliike	96
»Pelastaja» saapuu	104
Tehdäänkö jotain laitonta?	118
Viken vierailu	130
Peliaseman valtiias	137
Vanhaa kannattaa vaalia	142
Kohtuuton koepäivä	155
Shi Xianggu	168

Musta hahmo peilissä	183
Harhapaljastus	186
Mihin me lähdetään?	189
OSA 3 – Pako pohjoiseen	197
Loistosaalis	199
Marjiksens perusmeininkiä	207
Hodareita ja totuuksia	215
Kolari	224
Menneisyyden haamu	234
Olette hengenvaarassa	236
Mustajärven Nuppi-Simo	247
Projekti ChronoPhone	257
Viimeinen viesti	273
Kiitokset	282

OSA 1

SALAISUUS KELLARISSA

Taistelu T-Reksin kanssa

Aika pysähtyi mun ympärillä.

»Mikä sinua vaivaa?»

Hahmo tiuskaisi kysymyksensä yläviistosta. Lamaannuin.

Istuin lattialla matematiikan luokan edessä ja pelasin puhelimella Otter Storya. Oli iltapäivä ja koulussa jo lähes autiota. Pelissä juokseva saukko törmäsi kaktukseen. Sen silmät muuttui risteiksi. *Ouch – you’re DEAD!*

»Kun minä sanon, että puhelin pois, niin tarkoitan sitä.»

Se oli vararehtori. Tai T-Reksiksi sitä koulussa kutsuttiin. Oikea nimi oli Tanja von Trug. Jotkut tosin väitti, että se oli aikuisena muuttanut sukunimensä hienommaksi, koska oma oli ollut tyyliin Turskainen.

»Viimeisen kerran Elias», T-Reksi tivasi. »Puhelin pois.»

En tajunnut. Ensinnäkin en ollut peliin uppoutuneena edes huomannut vararehtoria. Toiseksi koulun käytävällä ei ollut puhelinkieltoa. Miksi T-Reksi yhtäkkiä halusi tehdä asiasta ongelman?

Toki sillä oli lyhyt pinna ja usein jotain mua vastaan, kuten kaikkia oppilaita, jotka ei vastanneet sen vaatimustasoa. En

ollut hyvä koulussa, ja usein kun vaivauduin paikalle, syy oli ankea niin kuin nytkin: uusintakoe. Kuuluin siihen harmaaseen ainekseen, jonka todistukset laskei koulun keskiarvoa. Jopa mun huppari oli harmaa, ja sen rispaantuneet hihat epäilemättä ärsytti T-Reksiä.

Kalliin hajuveden tuoksu kantautui mun sieraimiin. Siitä tuli mieleen ooppera ja turkoosi väri.

»Heti», Tanja von Trug sanoi. »Minulla ei ole tähän nyt aikaa.»

Mihin tähän? Okei, ehkä mulla oli äänet vähän kovalla ja olisin voinut käyttää koetta edeltävän ajan matikkaan. Mutta silti.

Ei koulun käytävällä ollut puhelinkieltoa.

Painoin *GO!*, katsettani nostamatta, ja Otter ryntäsi matkaan. Hyppäsin saukolla ensimmäisen kaktuksen yli, toisen ja –

Pitkät, tummanvihreät kynnet kulki puhelimen näytön yli. Käsi tarttui laitteeseen, yritti repäistä.

Säikähdin, mutten päästänyt irti. Tartuin puhelimeen kaksin käsin.

T-Reksi korjasi asentoaan ja sai kiskottua luurin ylös – mutta mä nousin mukana.

»Mikä sinua... *riivaa!*» vararehtori huohotti. Paraskin puhuja. Se nappasi mun kädet kainaloonsa ja yritti kynsillään irrottaa mun sormia puhelimen ympäriltä. En vielä kukaan antanut periksi.

Tunsin piston etusormessa. Ähkäisin ja taituin mahasta kaksin kerroin. Polvi osui T-Reksiä kylkeen. Molempien ote lipesi puhelimesta, joka putosi kolahtaen kivilattialle.

Huajuin pari askelta taaemmas. Tanja von Trug piteli kylkeään ja tuijotti mua kauhistuneena kuin hurjistunutta karhua.

»Sinä potkaisit minua», se sanoi. »Käsittämätöntä.»

Huohotin. Mun kädet oli puristuneet nyrkeiksi.

»Eikö sinulla ole mitään sanottavaa?» T-Reksi kysyi.

»Ai mulla?» ihmettelin hiljaa. Kumarruin poimimaan puhelimeni.

Se taisi olla väärä vastaus, sillä ennen kuin ennätin tarttua laitteeseen, T-Reksi siirsi mustan korkokenkensä puhelimen päälle.

»Nyt riittää.»

Se asetti kenkensä koron tarkasti keskelle näyttöä ja painoi. Yritti ilmeisesti rikkoa laitteen. Mutta kun mitään ei tapahtunut, vararehtori Tanja von Trug levitti kätensä ja nosti toisen jalkansa ilmaan.

Se tepsi. Näytön lasi raksahti.

T-Reksi siirtyi ja ynähti tyytyväisenä. Korjasi kampaustaan.

Tuijotin suu auki puhelintani. Sitten T-Reksiä. Kun vararehtori huomasi mun ilmeen, se havahtui kuin jostain horroksesta. Rykäisi hiljaa kämmensyrjäänsä. Suoristi jakkupukunsa helmaa.

Punatut huulet vavahteli. T-Reksi haki sanoja muttei löytänyt niitä. Hetken luulin, että se harkitsi jopa anteeksi-pyyntöä.

Mutta ei. Tanja von Trug puristi äkkiä huulensa yhteen ja kivetti kasvonsa. Käännähti korkokengät kophtaen – ja jatkoi matkaansa sanaakaan sanomatta.

Poimin puhelimeni ja kääntelin sitä. Näytön keskellä oli salmiakin muotoinen painauma, josta halkeamat salamoi joka suuntaan. Painoin virtanappia, vaikka turhaahan se oli.

Portaikun yläpäässä matematiikan opettaja Rönkä ja T-Reksi kohtasivat.

»Huomiseen, huomiseen!» T-Reksi toivotti kollegalleen. Sen äänessä kuului hymyä. Niin kuin mitään äskeisestä ei olisi tapahtunutkaan.

»No niin, sulla oli uusi yritys kokeen kanssa», Rönkä sanoi tultuaan mun kohdalle. Se piteli puolikasta dallaspullaa kädes-
sään. Työnsin puhelimen taskuuni järkytyksestä mykkänä.

»Näen että sua jännittää», Rönkä sanoi ja avasi oven.
»Mutta ihan turhaan. Näytät vaan sen, mitä osaat.»

Luokka oli hämäreä loukko. Rönkä risteili pulpettien ohi ja
käänsi sälekaihtimet auki. Mä olisin tosin yhtä hyvin voinut
näyttää pilkkopimeässä sen, mitä »osaan».

En tiedä, mitä olin odottanut, mutta kun katsoin koepaperia,
lannistuin. Tiesin kyllä, ettei lausekkeiden sieventäminen
ollut mitään ydinfysiikkaa, mutta siltä se musta tuntui. En
vain hahmottanut, mitä tekemistä jollain $2x$:llä ja $-4y$:llä oli
toistensa kanssa ja miten niitä olisi pitänyt »sieventää». Olin
saanut asiasta kiinni harvinaisina välähdyksinä, jotka ei joh-
taneet pysyviin oivalluksiin.

»Et sä tyhmä ole», Rönkä oli joskus yrittänyt, mutta mikä
mä sitten olin, jos en ymmärtänyt tällaisia asioita edes apua
kysyttyäni? Alakoulusta tutuista perusjutuista mä olin vielä
syksyllä jotenkuten selvinnyt, mutta, no, niin. Silloin mä olin
ylipäättään vielä jaksanut käydä koulussa.

Nykyään mulla ei ollut mitään syytä käydä täällä. Ei kave-
rit ainakaan. Sohvi oli ollut kiva tyyppi, sitä mä olisin voinut
kutsua melkein parhaaksi kaveriksi, mutta sekin oli lakannut
moikkaamasta mua Hyppytornitapauksen jälkeen.

Tuijotin koepaperia, mutta mielessä jylläsi tappelu T-Rek-
sin kanssa. Mitä ihmettä oikeasti? Sydän takoi.

Rönkä istui pöytänsä takana ja luki kirjaa, jonka päälle se tosin pian asetteli puhelimensa. Dallaspulla katosi suuhun. Erotin teknobiitin Röngän kuulokkeista.

Koe oli kooste koko kevään asioista. Joihinkin mä olisin osannut vähän vastata, mutta en vain pystynyt. Mieluummin vaikka palauttaisın tyhjän paperin kuin näyttäisin, mihin asti mun oikeat taidot riittivät.

Ja niin mä vartin kuluttua teinkin.

»No niin, kiva», Rönkä sanoi katse puhelimessaan, kun laskin paperin pöydälle. Sen videossa GoPro-kamera syöksyi vuorenrinnettä maastopyöräilijän kypärään kiinnitettynä. »Minäpä käyn heti kimppuun, niin pääset pintehestä.»

Yritin paeta käytävälle ennen kuin Rönkä huomaisi, etten ollut tehnyt tehtävän tehtävää, mutta oven takana odotti yllätys.

»No niin, siinähan se Eino juuri.»

Se oli rehtori Kaius Virta. Mä olin nähnyt koko miehen ehkä kolme kertaa aiemmin. Koulun alkajaispäivänä, joulujuhlassa ja kerran käytävällä ohi pyyhältämässä. Sillä oli liituiraitapuku, luonnottoman mustiksi värjätyt hiukset ja liikaa partavettä. Musta se oli aina vaikuttanut enemmän joltain epätoivoiselta käytettyjen autojen myyjältä kuin rehtorilta. Sillä oli oma huone eristyksissä alakerrassa, josta se ei kai paljon poistunut.

Kerran kuulin, kun yhteiskunnan ope Riina sanoi ruokalassa äidinkielen ope Aadalle, että totta kai Virta tarvitsi oman, suuren huoneensa, koska sillä oli niin paljon suuria suunnitelmia – mutta että joskus olisi vain kiva kuulla, mitä ne suunnitelmat oikein oli. Aada-ope naurahti, ja silloin

Riina huomasi mut. Se lähetti mulle jotenkin hauskan katseen, vähän sellaisen, että ethän puhu eteenpäin. Mä hymähdin ja vain nyökkäsin.

»Elias se on», T-Reksi sanoi takaa. »Siis hän. Elias Raunio.»

»Elias, niin tosiaan», rehtori sanoi ja hymyili niin kuin sillä olisi mulle jotain erityisen mukavaa kerrottavaa.

»Moi», sanoin. Mun katse painui väkisinkin lattiaan.

Reksi rykäisi.

»Teille sattui Tanjan kanssa jotain kärhämää.»

Kuulin vain vararehtorin äänen, sen koko keho katosi rehtorin taa.

»Ei siinä mitään sattunut. Poika potkaisi minua. Kylkeen.»

En voinut uskoa korviani.

»Tosiaanko», rehtori päivitteli. Se siirsi kädet lanteilleen ja huokaisi neuvottomana. Muistin Riina-open myös joskus sanoneen, että rehtori »ei ole vahvimmillaan konfliktitilanteissa».

»Ei se...» mä aloitin. »Siis...»

Miksi oli kaikkein vaikeinta saada suu auki juuri silloin, kun oli täysin selvää, mitä pitäisi sanoa, ja vielä oikea paikka sanoa se? Vararehtorihan oli itse seonnut. Ylittänyt ties kuinka monta rajaa.

»Ei se mennyt niin», sain soperretuksi.

Rehtori avasi oven ja päästi mut käytävälle. Vararehtorin silmät punoittivat. Se näytti siltä kuin olisi itkenyt.

»Minulla on nyt toinen tapaaminen, mutta huomenna aamulla keskustellaan», rehtori sanoi ja vilkaisi rannekelloaan. »Tulet huoltajasi kanssa.»

Mä nyökkäsin.

»Kaius», T-Reksi sanoi. Se oli rehtoria kolme päätä lyhyempi. »Kertoisitko vielä Eliakselle, mitä muuta tapaamisessa käsitellään?»

Rehtori hieroi alaselkäänsä vaivaantuneena.

»Väkivaltaisuus on yksi asia», T-Reksi jatkoi, kun rehtori ei saanut suutaan auki, »mutta koko kevään jatkuneet poissaolot toinen.»

»Niin», rehtori sanoi otsa rypyssä. »Puhutaan siitä vielä huomenna, mutta kyllä tässä voi tulla kyseeseen... luokan uusiminen.»

Mun katse oli yhä lattiassa. Pinta oli kulunut niistä kohdista, joista oppilaat oli vuosikymmeniä astuneet luokkaan. Mutta oven vieressä, johon kengät ei koskaan osuneet, oli alkuperäistä, hienoa ja koskematonta kiveä.

»Eipä murehdita Esa vielä», rehtori sanoi ja nosti katseensa Rönkään, joka asteli ovelle mun koepaperi kädessään. »Etenkin jos sinulla meni tuo, oliko se nyt kemian uusinta nappiin.»

»Tämä matikka vai?» Rönkä kysyi ja käänteli molemmin puolin tyhjää paperia. »En nyt sanoisi että nappiin.» Rönkä ojensi paperin rehtorille ja meni tiehensä.

»Jahas», rehtori huokaisi ja siirsi paperin vararehtorille. »No mutta. Huomenna puoli kahdeksalta.»

Rehtori jatkoi matkaansa.

»Toivottavasti isäsi pääsee paikan päälle», T-Reksi totesi viileästi. »Häntä on ollut viime aikoina, sanotaanko... haastavaa tavoittaa.»

Ei sillä, että mä olisin tullut kouluun mitenkään riemuksani. Mutta ihan *tällaista* päivää mä en silti ollut osannut odottaa.

Outo puhelin

Kotona vastassa oli tuttu kotituoksu ja yhtä tuttu näky, eli isä makaamassa sohvalla kylpytakissa ja kuulokkeet korvilla. Ruudulla pyöri Salaiset kansiot, ysärisarja, jossa oli avaruusolioita. Isä katsoi sarjaa VHS-kaseteilta, joihin se oli 2000-luvun alussa nauhoittanut jaksoja televisiosta. Mä en virallisesti saanut katsoa sitä, vaikka ei isä koskaan jaksanut kunolla estää mua.

Sohvapöydällä oli onneksi vain kaksi tölkkiä. Niistäkin toinen vissyä.

Mua väsytti. Olin kävellyt koko kolmen kilometrin matkan koulusta kotiin, koska bussikortin arvo oli aamulla loppunut. Kengät riisuttuani halusin suunnata suoraan huoneeseeni.

Mutta ei. Parempi hoitaa asia heti.

Meidän kodin keskus oli iso olohuone, jossa oli ruskea, samettinen sohva, iso punainen persialaismatto, televisio ja kirjahylly täynnä kaikkea sälää. Olohuoneesta pääsi isän makkariin sekä työhuoneeseen, joka oikeastaan toimi varastona. Perällä oli keittiö, joka oli yhteydessä mun pikkuhuoneeseen.

Isä huomasi mut vasta kun menin sohvan viereen.

»Oho, katos, moi Elias», isä sanoi ja kömpi kyynärpäällään parempaan asentoon. Se painoi pausea ja raotti isoja kuulokkeitaan.

»Miten menee? Miten koulussa?»

»Ihan hyvin», mä sanoin. »Saitko sä reksiltä viestin? Sun pitäis tulla aamulla koululle.»

Isä vilkaisi kirjahyllyn tasolla olevaa läppäriään. Siinä erottui pölykerros. Isä käytti yleensä pädiä, mutta siinä taas ei ollut nettiä. Isä ei halunnut olla »somen orja».

»Koululle?» isä kysyi. »Kuinkas niin?»

»Rehtorilla on asiaa», sanoin. »Rehtoreilla.»

»Mitäs asiaa? Mihin aikaan?»

»Se olis jo puoli kahdeksalta», sanoin. »Mä voin kyllä herättää sut.»

Isä hymähti loukkaantuneena.

»En mä nyt sillä. Mitä niillä on mielessä?»

Ei isä ollut tahallaan sellainen kuin oli. Mutta sille ei ollut ihan helppo puhua joistain asioista. Tai no, monistakaan.

Avasin suun, mutta oikeita sanoja ei tullut.

»En mä oo varma.»

Isä raapi niskaansa. Se painoi playtä. Punatukkainen, pikkutakkiin pukeutunut nainen kulki sumuisessa metsässä taskulampun kanssa.

»Se varareksikin tulee?» isä kysyi katse televisiossa.

»Juu», mä sanoin.

»No», isä sanoi. »Ei kai siinä.»

»Eli mennään autolla aamulla?»

»Tietysti», isä sanoi ja asetti kuulokkeet takaisin korvilleen. »Laitatko sen punajuurisalaatin muuten jääkaappiin.»

Mulla löi tyhjää.

»Minkä?»

Isä katsoi mua.

»Pistin viestiä, että toisitko kaupasta punajuurisalaattia. Makaronilaatikon kanssa.»

Mun vatsassa muljahti. Olin hetkeksi unohtanut.

»Puhelin meni rikki», sanoin.

»Häh», isä sanoi ja raotti taas kuulokkeita. »Miten niin rikki.»

En jaksanut selittää. Tätäkään.

»Se putosi asfalttiin kun mä astuin bussista aamulla.»

Isä huokaisi.

»Näytätkö sitä.»

»Rikki se on, mä kokeilin jo kaikkea. Voitaisko me hommata uus?»

Osasin ennakoida vastauksen. Olin kuullut jonkin version siitä sata kertaa erilaisissa rahaan liittyvissä tilanteissa.

»Joo, eiköhän», isä sanoi. »Katsotaan.»

Mun huone oli näkkärin muotoinen ja melkein kokoinenkin, mutta mä tykkäsin siitä. Huoneeseen mahtui siniharmaa patja ja sen jalkopäähän lipasto, ja sitten olikin jo päätyseinän vaatekaappi. Parasta oli pieni parveke. Vaikka oli jo toukokuun alku, joinain iltoina parvekkeelta näki tähtiä.

Olisin hyvin voinut muuttaa meidän isompaan työhuoneeseen, jota isä ei käyttänyt. Mutta ahtaista tiloista tuli jostain syystä mulle turvallinen olo. Sitä paitsi parvekkeen ansiosta tuntui kuin olisin ollut yhteydessä koko universumiin.

Rojahdin patjalle kyljelleni. Otin puhelimen taskusta ja –
Ai niin.

Kauanko mä olin jo ollut ilman puhelinta? Muutaman
tunnin?

Eli ehkä pidempään kuin moneen vuoteen.

Mitä ihminen edes pystyi tekemään, jos sillä ei ollut puhelinta?

Näköjään sen piti ajatella.

Olinko mä oikeasti jäämässä luokalle? T-Reksi syytti mua
tyyliin pahoinpitelystä, vaikka sehän oli itse käynyt muhun
käsiksi. Mun vain pitäisi onnistua selittämään asia rehtorille.
Helpommin sanottu kuin, no, sanottu.

Se taas, että mä en ollut viime aikoina juuri käynyt koulussa
tai päässyt kokeista läpi... se oli mutkikkaampi juttu.

Eikä ajatus isän mukaantulosta oikein rohkaissut. Isä
oli vähän niin kuin mäkin: se ei pitänyt niin sanotuista
auktoriteettihahmoista.

Yksi sellainen auktoriteettihahmo oli lastensuojelu-
viranomainen. Janna Aalto nimeltään. Se kävi meillä muutama
kuukausi sitten. Koulussa oli tehty musta lastensuojeluilmoitus
tai joku sellainen. Mä olin vierailua ennen imuroinut ja pyyhki-
nyt pintoja, vaikka isä oli mumissut, ettei meidän tarvitse esittää
parempia kuin ollaan. Itse tapaamisessa se sentään skarppasi,
oli asiallinen ja pirteä. Sen jälkeen Janna Aallosta ei ollutkaan
kuulunut.

Mua alkoi nukuttaa.

Säpsähdin hereille, kun isä koputti oveen.

»Muistahan Elias syödä», kuului oven takaa.

Kaupan makaronilaatikkaa, kuten aina. Ei siinä mitään vikaa ollut, mutta en mä sitä ihan joka toinen päivä olisi halunnut. Toinen vaihtoehto meillä oli yleensä hernekeitto.

Mun lempiruoka oli hampurilainen. Tykkäsin ihan jostain Hesburgerista, mutta fantasioin usein sellaisista gourmet-hamppareista, joita yhdellä sometilillä tuli vastaan. Huippukokki harjoitteli videoissa täydellisen hampurilaisen valmistamista. Joskus olisi pakko saada sellainen. Täydellisten ranskalaisten kanssa, jotka olis rapeita mutta sisältä pehmeitä. Majon kanssa.

»Niin hei», isä jatkoi vielä oven takaa, »työhuoneesta saat-
tais löytyä se mun vanha luuri.»

»Ai se», mä sanoin ja mietin hetken. »Etkö sä myynyt sen
Vikelle?»

»Jaa. No. Katso kuitenkin. Keltaisessa muovipussissa
olisko ollut.»

Kömmiin ylös ja ryhdyin penkomaan työhuonetta, jossa oli niin paljon erilaista kamaa, että hyvä kun lattia näkyi. Keltaista muovipussia ei kylläkään löytynyt. Oli ämpäreitä, kyniä, nenäkannu, mittanauha ja A4-papereita. Löysin myös Monopolyn, jota oltiin isän kanssa pelattu joskus vuosia sitten jouluna, ja punaisen muovilaatikon kukkuroillaan legoja, joita kohtaan koin huvittavan ikävän tulvahduksen.

Yhdessä hyllyssä mun silmiin osui avain. Siinä oli kiinni
lätkä, jossa luki *Kellari*. Sen perässä kopin numero.

Mä en edes tiennyt, että meillä oli oma koppi kellari-
varastossa.

Menin olohuoneen kautta eteiseen. Televisiossa pukumies
ja pukunainen hääräsi laboratoriossa suojamaskit yllään.
Pöydällä makasi harmaa alieni.

MITÄ JOS PUHELIMESTASI ALKAISI TUPSAHDELLA HISTORIALLISTIA HENKILÖITÄ?

13-vuotiaan Eliaksen elämä on jumissa: koulu ei suju, kavereita ei ole, ja isä makoilee päivät sohvalla. Kaikki muuttuu, kun Elias löytää oudon laitteen, Chrono-Phonen. Pian olohuoneeseen tupsahtaa roomalainen senaattori, miekkaa kantava kiinalainen nainen ja koditon teinipoika Yhdysvalloista – eivätkä he pääse takaisin omiin aikoihinsa.

Elias ryhtyy ratkomaan aikakoneen arvoitusta, mutta kun myös pelottava rikollinen kuulee siitä, koko porukan on lähdettävä pakomatkalle, jonka päässä Eliasta odottaa hurja paljastus.

Kutsumattomat vieraat aloittaa kaksiosaisen *Chrono-Phone*-sarjan, jossa seikkailu ja ääneen naurattava huumori yhdistyvät viestiin siitä, miten tärkeää on kohdata menneisyys voidakseen jatkaa kohti tulevaisuutta.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-52319-3